

ning og en Klage i en Sag, der aldeles ikke vedkommer mig; men har jeg gjort det, saa kan jeg, naar Loven siger, at Sagen, hvori jeg enten har indgivet Ansøgning eller Klage, skal, for at jeg kan være berettiget til at blive bekendt med de i den afgivne Erklæring være vedkommende mig, eo ipso, ikke faae dem at see; thi skal jeg være berettiget til at faae dem at see, saa skal Sagen jo vedkomme mig. Det har derfor forekommet mig ligefrem naturligt, at disse Ord, hvad uidentivl. ogsaa har været Meningen, skulde gaae ud. Dernæst er det bestemt, at Den, der har indgivet en Ansøgning til Embedsmænd eller kommunale Autoriteter, skal være berettiget til at faae Afskrift af Erklæringen. Men derved vil den største Deel af de Ansøgninger, der indgives, blive udelukket, nemlig alle de, som indkomme til Ministerierne, thi det er dog fuldkommen vist, at efter almindelig Talebrug sabs Ministrene ikke ind under Benævnelsen Embedsmænd. Der tales i Lovforslaget om „Ansøgninger til Embedsmænd og kommunale Autoriteter eller Klager over disse“, hvor „disse“ kun referere sig til kommunale Autoriteter, og da man ikke i en constitutionel Stat kan indgive Klage til Ministeren over Ministeren, og der i Lovforslaget kun kan være hentydet til Klager over de Autoriteter, hvortil „disse“ kan henføres, saa kan Forslaget efter min Maade at læse Dansk paa kun være at forstaae saaledes, at med Hensyn til alle Andragender til Ministre skal Lovbestemmelsen ikke gjælde. Jeg er imidlertid fuldt overbevist om, at det ikke har været Lovcommissiøns Mening, men at Bestemmelsen i Udkastet kun er fremkommen ved en incurie, og derfor har jeg foreslaaget en Forandring med Hensyn hertil. Dernæst staaer der i Lovforslaget: „naar Ansøgningen ikke bevilges eller Klagen ei tages tilfølgende“. Jeg maa tilstaae, at naar jeg ikke vil dømmes efter Theori, men efter Praxis og den Erfaring, jeg har haft i min ikke korte Embedstid, saa vil det ikke sjældent kunne hændes, at en Mand, som har indgivet en Ansøgning til Ministeriet og der faaet den afgjort, vil kunne sige: Ja, min Ansøgning er bleven bevilget, men jeg har ikke faaet det, jeg har søgt om. De ville let kunne tænke Dem, mine Herrer! saadanne Tilfælde, hvor man ikke vil

kunne sige, om Ansøgningen egentlig kan siges at være bevilget og Klagen tages til Følge eller ei. Vil man nu tilføjesætte det Princip, som jeg troer at man kræver ved dette Lovforslag, saa mener jeg, at man bør gjøre det saaledes, at man undgaaer Misligheder og Vanskeligheder, der ikke ere nødvendige, og at Loven bør gjøres saa tydelig, at den ikke kan efterlade nogen Tvivl. Dette vil opnaaes med Hensyn til dette Punkt, naar man blot tilføjer det lille Ord: „fuldstændigt“, og siger: „naar Ansøgningen ikke fuldstændigt bevilges eller Klagen ikke fuldstændigt tages tilfølgende“; da vil denne Bestemmelse ikke længer give Anledning til nogen Tvivl. Det er dernæst bestemt, at Ansøgeren eller Klageren skal være berettiget til at blive bekendt med de forskjellige i Sagen afgivne Erklæring, og deraf een Gang tage Afskrift. Jeg ved nu ikke, hvorfor man vil være saa knap imod den Vedkommende, og kun tillade ham een Gang at tage Afskrift af Erklæringerne. Det forekommer mig, at man ligesaa godt kan give ham Ret til at tage 10 Afskrifter som een; derved vilde man i alt Fald undgaae den Vanskelighed, som vilde indtræde, naar der kun gaves Ret til een Gang at tage Afskrift, nemlig den, at man da i de forskjellige Ministerier, Contoirer osv. maatte føre Protokol over dem, der erholdt Afskrifter; thi vilde man give Ret til, f. Ex. to Gange, at tage Afskrift, saa vilde man begaae en Uretfærdighed mod Bederparten. Det forekommer mig altsaa, at, naar der maa tages een Afskrift, kan man ligesaa godt give Ret til at tage mange. Det vil dernæst være ønskeligt at bestemme, hvor det er at denne Afskrift skal søges. Den ærede Landsstingsmand ligeoverfor mig (Drejer), der har stillet et Endringsforslag, bemærkede rigtigt, at Herredsfogdens Erklæring kunde man finde hos Amtmanden, Amtmandens hos Ministeriet osv., men det er, troer jeg, ikke rigtigt. Jeg troer, at i Reglen vil, naar Amtmanden har afgivet en Erklæring i en Sag, hvorover Herredsfogden ogsaa har afgivet en Erklæring, denne Sidstes Erklæring findes paa samme Sted som Amtmandens. Det stemmer i det Mindste med min Erfaring. Jeg troer forøvrigt, at det vil være hensigtsmæssigt med Hensyn til denne Sag at holde fast paa, at